

Tâifelerin Liderlerini ve Savaş Bezirganlarını Reddedin, Ey Lübnan Halkı!

Hükümet, “Hizbullah’a” bağlı telekomünikasyon şebekesi ve bunun inşâsı ile ilişkisi olanların soruşturması hakkındaki kararını açıkladı. Ardından bunu, genel greve gidilmesi, sokaklara inilmesi, silahlı kişilerin yayılması, yolların kesilmesi çerçevesindeki muhalefetin tepkisi takip etti. Tüm bu olaylar, Lübnan’daki çatışmaya tehlikeli bir boyut kazandırdı. Lübnan’da meydana gelenler, telekomünikasyon şebekesi ve havaalanı kameraları meselesi ya da ücretlerin arttırılması ve geçim krizi meselesi... önemlidir, ancak bir o kadar da karmaşıktır. Dahası bu, taifeler adı altında birbirlerini boğazlayan kavimler arasında dönen kazanımlar ve otorite üzerindeki dâhili çekişmeden de karmaşık bir meseledir. Yine bu, sırf Suudi Arabistan-Suriye ve İran-Amerika anlaşmazlığından ibâret bir mesele de değildir. Bilakis sorunun hakîkati, Lübnan’a ve bölgeye nüfûz etmeye yönelik bir Amerika-Avrupa çatışmasıdır. Bu çatışma, devletlerarası kararlar, bölgesel devletler, muhtelif isimli ve şekilli fırkacı partiler gibi pek çok araçları barındırsa da aslında hepsi tek bir şeyi ifâde eder; yabancıнын ipoteği olmak, ülkelerin ve halkların geleceğini yabancıya bağımlı kılmaktır. Sathî siyâsî bilgiye sahip olan herkes bilir ki Suriye yönetimi, Lübnan’da Amerikan irâdesini temsil etmektedir. Amerika, Irak bataklığına saplanınca ve yeni bölgesel koşullar oluşunca, Avrupa [Fransa ve İngiltere], Lübnan’daki nüfuzunu güçlendirmek için Amerika’nın bu zayıf durumundan faydalanmaya çalıştı. Böylece yabancı kuvvetleri Lübnan’dan çıkarmaya ve milis güçleri dağıtmaya çağıran 1559 sayılı karar çıktı. Açıktır ki bu karar, Lübnan’da bulunan Suriye’nin askerî varlığını ve başta “Hizbullah” olmak üzere müttefiklerini hedef almıştır. Ardından Başbakan Rafîk-ul Harîrî’nin öldürülmesi ile çatışmanın şiddeti daha da artmıştır. Yerel ve devletlerarası güçlü bir tepki ile halkın öfkelenmesi şeklinde bir atmosfer oluşturan bu olay, Suriye yönetiminin kuvvetlerini Lübnan’dan çıkarmasına ve Avrupa yanlılarının, genel seçimleri kazanmasına ve dolayısıyla 14 Martçıların ağırlıkta olduğu çoğunluk hükümetinin kurulmasına yol açmıştır. Ne var ki bu, çatışmayı bitirmemiştir. İşte o tarihten şu ana kadar bu çatışma, patlamaların, suikastların, Temmuz ayındaki “İsrail” saldırılarının, ardından Hükümet ve Cumhurbaşkanlığı üzerindeki anlaşmazlığın, ardından da Dimeşk’teki [Şam] Arap Zirvesi’nin boykot edilmesinin yaşandığı bir süreçten geçerek bazen dinen, bazen kabaran bir şekilde pek çok isme ve şekle bürünmüştür. O kadar ki tavırlar üzerindeki mücerret anlaşmazlıklar dahi, birbirlerine karşı komplolar kurmak, birbirlerini boğazlamak, insanların hayatını, güvenliğini ve bir lokma yiyeceklerini gözden çıkarmak haddine varmıştır.

Acısını çektiğimiz parçalanmışlığın, dağılmışlığın ve bağımsızlığın temel sebebi; Ümmetin, yabancı nüfuz lehine irâdesinden vazgeçmesi, Rabbinin hükümlerini ve nizâmını bırakıp Kapitalist Küfür devletlerinin kültürüne, siyâsetine ve ekonomisine bağlanmasıdır. Politikalarını, sömürgecilik ve başkalarını istismar etmek üzerine binâ eden bu devletler ise, çıkarlarını gerçekleştirmekten başka hiçbir şeye değer vermezler. Bunun gerçekleşmesi için de başta mezhepçilik, fırkacılık, milliyetçilik ve vatancılık olmak üzere pek çok isim altında, genellikle yakıtı bu beldelerin halkları olan fitneler ve savaşlar çıkarmak gibi her tür aracı kullanırlar. Dolayısıyla Batı’nın fâsit hadâratının sahip olduğu şeytânî şerhlerin ve araçların tümü, bugün Irak’tan Filistin’e, Pakistan’a ve Lübnan’a uzanan her yerde kardeş katline zemin hazırlamakta, zemin olmaktadır.

Ey Müslümanlar! Düşmanlarınıza hizmet uğrunda mı birbirinizi katlediyorsunuz?! Allah aşkına size ne oluyor böyle?! Allah sizleri, birbirine zulmetmeyen, birbirine buğzetmeyen ve birbirini seven kardeşler olarak hep birlikte kendi ipine (İslâm) sınıksız sarılmaya çağırırken küfür devletlerinin cesetlerinizi ve kanlarınızı çiğneye çiğneye sizleri, birbirinizden nefret etmeye, birbirinizi boğazlamaya ve birbirinizi katletmeye çağırdığını görmüyor musunuz? O halde kime icâbet

edeceksiniz?! Birbirinizi katletmenizi size süslü gösteren şeytana mı?! Yoksa kanlarınızı, mallarınızı ve ırzlarınızı size haram kılan Rahmân olan Allah'a mı?! O ki sizleri, imân kardeşliği dışında tüm bağları kaldırıp atmaya, Allah'ın Kitâbı'ndan ve Rasûlü [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in Sünnet'inden kaynaklanmayan tüm nizâmları tekfir eden tek bir ümmet olmaya çağırıştır.

Ey Müslümanlar! Muhakkak ki birbirinizin kanına girmeniz, büyük bir günah, feci bir cürümdür. Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in kavliyle, Kâ'be'nin taş taş yıkılmasından daha kahredici bir iştir. Artık her kim bu cürümü sürdürürse, Allah'ın lânetine, gazâbına ve elîm azâbına müstahak olur, Cehennem'de ebedî kalmaya mahkum olur: وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ. **“Her kim bir mümini kasten öldürürse, onun cezası içerisinde ebediyen kalacağı Cehennem'dir. Allah ona gazap etmiş, onu lanetlemiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır.”** [en-Nisa 93] Bu savaşta, kâtil ile maktul arasında fark yoktur. Kardeşini katletmeye azmetmiş her maktul, kâtil gibi Cehennem'dedir. el-Buhârî, Ebu Bekre'den Rasûl [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir: إِذَا تَقَى الْمُسْلِمَانِ بَسِيفِيهِمَا فَالْقَاتِلُ وَالْمَقْتُولُ فِي النَّارِ فَقُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ هَذَا الْقَاتِلُ فَمَا بِالِ الْمَقْتُولِ قَالَ إِنَّهُ كَانَ حَرِيصًا عَلَى قَتْلِ صَاحِبِهِ **“İki Müslüman kılıçları ile karşı karşıya geldiği zaman, kâtil de maktûl de ateştedir (Cehennem'dedir).”** Dedim ki: **“Yâ RasûlAllah! (Anladık) bu kâtil, ama maktulün kusuru ne?”** Buyurdu ki: **“(Çünkü) o da kardeşini katletmeye hırs göstermişti.”**

Gerek siyâsilerden, gerek önde gelen liderlerden olsun, hakka karşı gözleri ve kalpleri asabiyetçilik ile kör olmuş liderlere bağlılığımızın Kıyâmet Günü size hiçbir faydası dokunmayacaktır. Çünkü birbirinizi katletmeye, Rabbinize karşı çıkmaya ve Kâfir devletlerden olan efendilerine itaat etmeye sizleri teşvik edenler onlardır! Yaratıcı'ya isyanda yaratılmışa itaat olmadığını bilmiyor musunuz?

يَوْمَ تَقْلُبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَالَيْتَنَّا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ (66) وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكِبْرَاءَنَا فَأُصْلَحْنَا السَّبِيلَ **“Yüzleri ateşte evrilip çevrildiği gün derler ki: ‘Yazıklar olsun bize! Keşke Allah'a itaat etseydik, Rasûl'e itaat etseydik!’ ve derler ki ‘Ey Rabbimiz! Biz bu liderlerimize ve büyüklerimize uyduk, onlar da bizi yoldan saptırdılar’ derler.”** [el-Ahzâb 66-67]

Ey Müslümanlar! Rabbinizin Kitâbına ve Nebîniz [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in Şeriatı'na dönünüz, sımsıkı sarılınız ve azı dişlerinize tutununuz. İyi biliniz ki izzet, ne mezhepçi, ne fırkacı, ne de kokuşmuş milliyetçilik taassupçuluğundadır. Bilakis izzet, yalnızca Allah'a imân etmekte, nizâmına muhâkeme olmakta, devletini ikâme etmekte, râyesini yüceltmekte ve dâvetini tüm âleme taşımaktadır.

وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ **“İzzet ancak Allah'a aittir, ve Rasûlü'ne ve mü'minlere de (aittir.) Velâkin münâfıklar bunu bilmezler.”** [el-Munâfikûn 8]

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ **“O'nun [Rasûlullah'ın] emrine muhâlefet edenler, başlarına bir belânın gelmesinden veya kendilerine elîm bir azâbın isâbet etmesinden sakınsınlar.”** [en-Nûr 63]

حزب التحرير
Hizb-ut Tahrir
Lübnan Vilâyeti

H. 30 Cumâde'l Îlâ 1429
M. 08 Mayıs 2008

www.hizb-ut-tahrir.org | www.hizb-ut-tahrir.info | www.turkiyevilayeti.org | www.tahrir.info